

підприємств /О. В. Сардак// Вісник Національного університету водного господарства та природокористування. Серія «Економіка».– 2010.– Випуск 4 (52).– С.202-209.

4. Тлумачний словник, адреса доступу <http://dic.academic.ru/>

5. Шевченко Л.С.

Конкурентоспроможність фірми на ринку праці /Л.С. Шевченко// Науково-економічний та суспільно-політичний журнал, Національна академія наук України « Демографія та соціальна економіка» – 2007. – № 1, С. 97-105

6. Семикіна М.В. Конкуренція і конкурентоспроможність на ринку праці: методологія визначення /М.В. Семикіна// Науково-економічний та суспільно-політичний журнал, Національна академія наук України « Демографія та соціальна економіка» – 2008. – № 2.- С. 94-103

7. Берроу С. Бренд работодателя. Лучшее из бренд-менеджмента – в работу с кадрами /С.Бэрроу, Р. Мосли; [перевод с англ. Орешкиной А.М.]. – М.: ООО «Группа ИДТ», 2007. – 195с.

8. Сардак О.В. Формування іміджу

підприємства-роботодавця на ринку праці [електроний ресурс] /О.В. Сардак// режим доступу до статті: <http://www.confcontact.com/2009new/6-sardak.php>

9. Арькова Т.Ю. Сущность HR-брендинга как механизма позиционирования организации на рынке. /Т.Ю. Арькова// Известия Волгоградского государственного педагогического университета, Волгоградский государственный социально-педагогический университет. – 2011.- Том 57.- №3.

10. Becker W. Personalimage. In: Strategisches Personal-marketing, Duesseldorf, 1997.- с. 132. (4)

11. Грабовская И. Эксперты «Эрнст энд Янг» назвали лучших работодателей Украины 2011 года.[Електроний ресурс] /Ирина Грабовская// Журнал HRMagazine и HR-блоги. Режим доступу: http://www.hrm.ua/community/blog/Upravlenie_personalom/1174.html

12. Експерти виявили найкращого роботодавця країни за оцінкою студентів. [Електроний ресурс]. Режим доступу: <http://paralleli.if.ua/news/19106.html>

Аннотация. Обоснованы факторы формирования привлекательности предприятия как работодателя на внешнем и на внутреннем рынке труда. При формировании факторов целесообразным считается применение модели «7Р», согласно которой учитываются факторы, отображающие привлекательность для существующего и потенциального персонала. Предложенные факторы разделены по отношению к формированию привлекательности предприятия как работодателя на основные и сопутствующие.

Ключевые слова: привлекательность предприятия как работодателя, модель «7Р», основные факторы формирования привлекательности работодателя, сопутствующие факторы формирования привлекательности работодателя.

Summary. Factors forming the attractiveness of the organization as an employer on the external and the internal labor market were substantiated. It is considered reasonable to apply the “7P” model while defining the factors. This model allows to include those factors which reflect the attractiveness for existent and potential personnel. Suggested factors are divided into two groups according to their impact on the employer attractiveness formation: essential factors and concomitant factors.

Keywords: the attractiveness of the organization as an employer, the “7P” model, the main factors of the employer attractiveness formation, the concomitant factors on the employer attractiveness formation.

*Рецензент д.е.н., професор ХНАДУ Криворучко О.М.
Експерт редакційної колегії к.е.н., доцент УкрДАЗТ Уткіна Ю.М.*

УДК 658.014.1

АДАПТИВНЕ УПРАВЛІННЯ ЯК ПРОЦЕС ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Дем'яненко Т.І., асистент (УІПА)

Розглянуто поняття адаптивне управління як процес формування конкурентоспроможності продукції та стійкості підприємства. Розроблено систему адаптивного управління підприємством.

Ключові слова: адаптивне управління, інноваційний розвиток, науково-технічна підготовка виробництва.

Актуальність дослідження. Динамічне на необхідність пошуку можливостей створення і ринкове середовище чинить багатосторонню дію підтримки конкурентних переваг вітчизняних

підприємств. Реалізація цих можливостей сприяє успішному їх протистоянню в конкурентній боротьбі, що постійно посилюється. Світова практика показує, що переможцем в цій боротьбі опиняється те підприємство, яке орієнтує свою діяльність на інноваційний розвиток і головною метою стратегічного плану ставить випуск нової або модернізованої продукції, що має попит, а також методи її виготовлення.

Інноваційний розвиток підприємства закладається на стадії науково-технічної підготовки виробництва. Це робить науково-технічну підготовку виробництва визначальною стадією при формуванні конкурентних переваг підприємств. Саме на цій стадії закладаються найважливіші показники конкурентоспроможності: якість, ціна та терміни введення нової продукції на ринок. Головним завданням науково-технічної підготовки виробництва є прискорення процесів створення і впровадження у виробництво нової техніки, підвищення ефективності підготовки виробництва і освоєння нових видів продукції. Проте, усе це можливо тільки за рахунок адаптивного управління підприємством. Тільки на основі адаптивного управління можливо забезпечити врівнювання вимог ринку, дій конкурентів та постачальників. Економічна стійкість і конкурентоспроможність є стратегічною метою адаптивного управління підприємством.

Аналіз останніх публікацій. Проблемі адаптивного управління підприємством втаємничені роботи багатьох зарубіжних і вітчизняних учених. Значний вклад у формування науки про адаптивне управління підприємства внесли: Г. Бушмелева [1], А. Жданов [2], В. Забродский [6], Ю. Копейченко [6], А. Мелехин [3], А. Погребный [4], В. Прохорова [5], В. Скурихин [6] і інші.

Метою дослідження є розробка адаптивної системи управління як основи

формування конкурентоспроможності підприємства.

Виклад основного матеріалу. Аналіз приведених досліджень свідчить, що науково-технічний потенціал перетворився на основний чинник підтримки економічної стійкості підприємства в ринкових умовах. Ринок висуває вимоги створення нових ідей, досліджень і технічних досягнень. Отже, інноваційний розвиток підприємства вимагає розвитку науково-технічної підготовки виробництва, що дозволяє підприємству адаптуватися до непередбачених змін зовнішнього середовища, забезпечуючи його конкурентоспроможність. В умовах жорсткої конкуренції підприємства повинні розробляти та виводити на ринок продукцію що має попит, а також виробляти її з найменшими витратами. Відповідно науково-технічна підготовка є найважливішою компонентою економіки підприємства. Вона припускає відбір і встановлення черговості освоєння найбільш ефективних напрямів науково-технічного прогресу, освоєння нових прогресивних інноваційних наукомістких виробів, удосконалення виробів, що випускаються, розробку і освоєння новітніх технологій, впровадження досконалих методів організації і інноваційних методів управління.

Під науково-технічною підготовкою виробництва можна розглядати комплекс взаємозв'язаних процесів, що включають: маркетингові дослідження; фундаментальні і прикладні дослідження; науково-дослідні і дослідно-конструкторські розробки підприємства; технологічну підготовку; організаційну підготовку виробництва.

Комплекс процесів науково-технічної підготовки виробництва представлений на рис. 1.

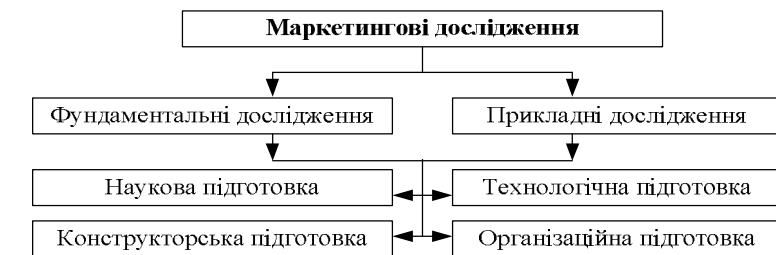

Рис.1. Комплекс процесів науково-технічної підготовки виробництва

Маркетингові дослідження, як джерело інформації, є найважливішим чинником підвищення ефективності виробництва та адаптивного управління ним в умовах ринку. Маркетингові дослідження в умовах ринку, що змінюється, необхідно постійно проводити на усіх

етапах управління виробництвом, що дозволяє забезпечити систему управління інформацією, необхідною для ухвалення ефективних управлінських і господарських рішень.

Сутність адаптивного управління підприємством полягає в тому, що воно орієнтоване на розробку нової і модернізацію

перспективної конкурентоздатної продукції і технології, а також створює умови для безперервного удосконалення організації виробництва і цілеспрямованого використання внутрішніх резервів, створюючи можливість ефективного розвитку і зростання конкурентних переваг, а також ефективного реагування на дії зовнішнього середовища. Під резервами розуміються невикористані і постійно виникаючі можливості зростання і удосконалення виробництва, поліпшення його кінцевих результатів - збільшення випуску і реалізації продукції, зниження її собівартості, зростання прибутку.

В умовах обмеженості фінансових, енергетичних і інших ресурсів, нестабільності розвитку економіки, питання адаптивного управління підприємством на основі ефективного використання внутрішніх резервів є пріоритетними. Науково-технічна підготовка виробництва створює можливість використання резервів не лише на всіх стадіях підготовки виробництва, але і сприяє економії ресурсів

протягом всього життєвого циклу продукції, включаючи стадію експлуатації продукції у споживача.

Для ухвалення оптимальних управлінських рішень з ефективного використання ресурсів підприємства потрібна чітка класифікація резервів науково-технічної підготовки. При цьому потрібний інструментарій, що дозволяє раціонально управляти процесом інноваційного розвитку, визначати пріоритетні напрями інноваційних проектів і програм, оцінювати їх ефективність.

Існуюче різноманіття підходів щодо формування системи управління інноваційною діяльністю підприємства, розглядають лише окремі аспекти і напрями, а підходи комплексного управління інноваційною діяльністю з використанням системи збалансованих показників нині відсутні.

Заходи, спрямовані на реалізацію внутрішніх резервів виробництва, представлені на рис. 2.

Рис. 2. Заходи, спрямовані на реалізацію внутрішніх резервів виробництва

Організаційна підготовка виробництва полягає в розподілі, координації і контролі всіх робіт за: часом, стадіями, етапами, змісту та обсягами.

Терміни науково-технічної підготовки виробництва можуть бути значно скорочені, якщо механізувати і автоматизувати трудові функції обчислювальні, графічні, пошукові, документально-розмножувальні та інші роботи. Для нормального функціонування системи науково-технічної підготовки виробництва потрібне інноваційне, прогресивне управління - адаптивне управління.

Адаптивне управління – це управління, яке засноване на діалогічній адаптації та кооперації дій керуючої та керованої підсистем, викликає відкритість взаємодії й реалізується в умовах невизначеності, що потребує додаткової орієнтації. Це процес взаємовпливу, що викликає взаємоприспособлення поведінки суб'єктів діяльності на діалогічній основі, яка забезпечується спільним визначенням реалістичної мети з наступним поєднанням зусиль і самоспрямуванням дій на її досягнення.

Отже, виходячи з визначення, можна сказати, що адаптивне управління підприємством на основі виявлення і використання внутрішніх резервів вимагає класифікації резервів. Як класифікаційну ознаку доцільно розглядати джерела виникнення резервів за кожним процесом науково-технічної підготовки виробництва - маркетингових досліджень, наукової підготовки виробництва, конструкторської підготовки, технологічної підготовки, організаційної підготовки. Система адаптивного управління наведено на рис. 3.

Сутність адаптивного управління підприємством полягає в тому, щоб сконцентрувати зусилля менеджерів і фахівців на освоєння і використання досягнень науково-технічного, а також соціального прогресу і впровадження цих інновацій на підприємстві. Інший, не менш важливим завданням адаптивного управління підприємством, є завдання підвищення ефективності використання ресурсів підприємства на основі виявлення і використання внутрішніх резервів.

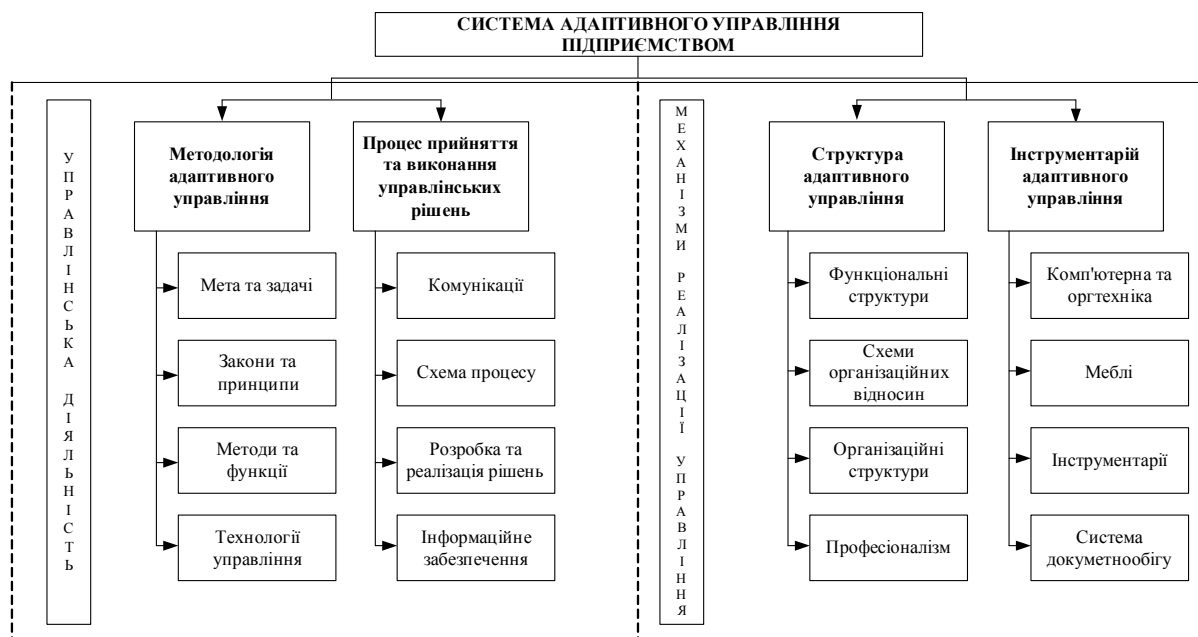

Рис. 3. Система адаптивного управління підприємством

Адаптивне управління підприємством дозволить реалізувати внутрішні резерви, діяти ефективніше, проникати на світові ринки і забезпечувати підприємству сильні конкурентні позиції

Висновок. Таким чином, ефективний інноваційний розвиток підприємства можливий тільки на основі адаптивного управління. У статті уточнена роль і місце науково-технічної підготовки виробництва, як найважливішої складової в забезпеченні конкурентоспроможності підприємства. Встановлено, що основою адаптивного управління інноваційним розвитком підприємства є планомірне виявлення і використання внутрішніх резервів науково-технічної підготовки виробництва. Адаптивне управління науково-технічною підготовкою виявляє собою найважливіший резерв конкурентоспроможності продукції і стійкості підприємства.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1 Бушмелева Г. В. Адаптивное управление промышленными предприятиями в конкурентной среде: автореф. дис. на соискание науч. степ. д.э.н.: спец. 08.00.05 – «Экономика и управление народным хозяйством» (экономика, организация и управление предприятиями, отраслями,

комплексами - промышленность) / Г. В. Бушмелева. – Ижевск, 2009 – 40 с.

2. Жданов А. А. Метод автономного адаптивного управления. / А.А. Жданов // Известия Академии наук. Теория и системы управления. – 1999. - № 5. – С. 127-134.

3. Мелехин А.В. Организационно-экономические основы адаптивного управления строительным производством : автореф. дис. на соискание науч. степ. канд.э.н.: спец. 08.00.05 – «Экономика и управление народным хозяйством» (экономика, организация и управление предприятиями, отраслями, комплексами - промышленность) / А.В. Мелехин. – Махачкала, 2009 – 20 с.

4. Погребный А.А. Система гибкого адаптивного планирования / А.А. Погребный // Вестник ИНЖЭКОНа Сер.: Экономика. - 2007. - Вып. 2 (15). - С. 227-229.

5. Прохорова В.В. Управление экономическим развитием авиাপідприємств: автореф. На здобуття наук. ступеню д.е.н.: спец. 08.00.04 - економіка та управління підприємствами (за видами економічної діяльності) / В.В. Прохорова. – Київ, 2011 – 40 с.

6. Скурихин В. И. Проектирование систем адаптивного управления производством. / В. И. Скурихин, В. А. Забродский, Ю. В. Копейченко. – Харьков: "Вища школа", 1984. – 100 с.

Аннотация. Рассмотрено понятие адаптивное управление как процесс формирования конкурентоспособности продукции и стойкости предприятия. Разработана система адаптивного управления предприятием.

Ключевые слова: адаптивное управление, инновационное развитие, научно-техническая подготовка производства.

Summary. A concept is considered adaptive control as process of forming of competitiveness of products and firmness of enterprise. The system of adaptive control an enterprise is developed.

Keywords: adaptive control, innovative development, scientific and technical preproduction.

*Рецензент д.е.н., професор УПА Прохорова В.В.
Експерт редакційної колегії к.е.н., доцент УкрДАЗТ Уткіна Ю.М.*

УДК 338.48

ТАЙМШЕР ЯК НОВА ФОРМА ОРГАНІЗАЦІЇ КРУЇЗНОГО БІЗНЕСУ

Ємельянова К.С., викладач (МГУ)

В статті розглядається таймшер як новий підхід до організації світового круїзного бізнесу. Досліджуються сутність, переваги та недоліки таймшеру для круїзних компаній, а також відмінності між таймшером та кондомініумом.

Ключові слова: круїзний бізнес, таймшер, кондомініум, клубний відпочинок, інвестиції.

Постановка проблеми. Сучасна світова круїзна індустрія досягла значних масштабів розвитку, що в певній мірі спонукає круїзні компанії досліджувати нові ринкові сегменти і розробляти нові форми організації бізнесу з метою заохочення попиту на круїзний продукт.

Саме однією з таких форм став таймшер, ідея використання якого була запозичена з готельного бізнесу. Вважається, що вперше ідея таймшеру виникла в Германії, а в 60-х рр. ХХ ст.

набула розповсюдження в цілому по країнах Європи та США. Згодом провідні готельні мережі, такі як Marriott, Disney, Four Seasons, Ritz Carlton та ін. почали використовувати таймшер як нову стратегію розвитку бізнесу. Сьогодні налічується більш, ніж 5000 таймшер курортів приблизно в 90 країнах світу, а обсяг продажів таймшер послуг з 90-х рр. зріс майже на 5 %. Лідерами є США, Канада, Велика Британія (рис. 1).

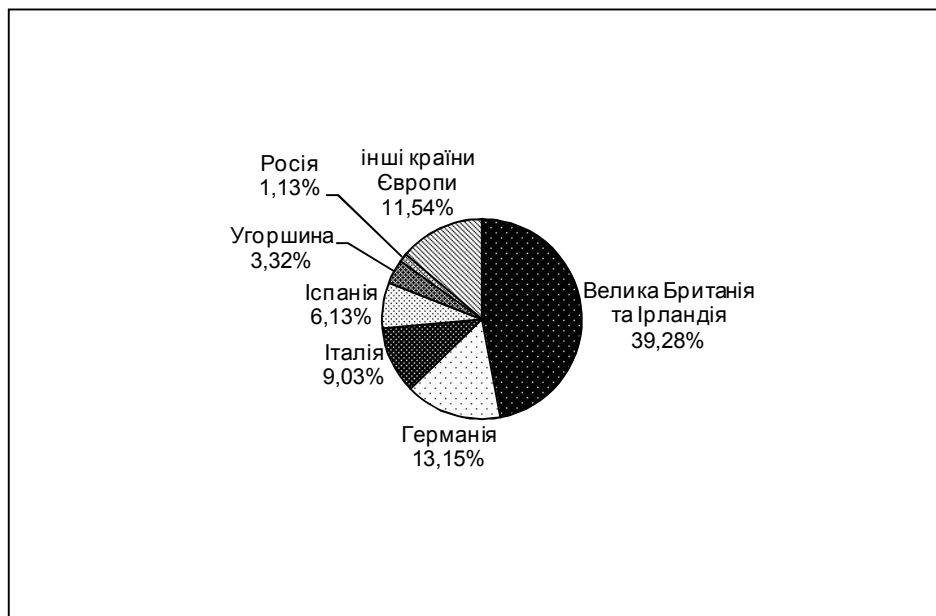

Рис.1. Розподіл власників таймшеру за країнами світу

В круїзній індустрії таймшер лише починає розвиватися. Здебільшого він використовується інвестиційними холдингами, що спеціалізуються на операціях з нерухомістю, з метою прибуткового

вкладення капіталу, такими як: Orphalese, Prudential Douglas Elliman, Residential Cruise Line Ltd.